

ARCHIVES HISTORIQUES DE LA COMMISSION

COLLECTION RELIEE DES
DOCUMENTS "COM"

COM (83) 435

Vol. 1983/0166

Disclaimer

Conformément au règlement (CEE, Euratom) n° 354/83 du Conseil du 1er février 1983 concernant l'ouverture au public des archives historiques de la Communauté économique européenne et de la Communauté européenne de l'énergie atomique (JO L 43 du 15.2.1983, p. 1), tel que modifié par le règlement (CE, Euratom) n° 1700/2003 du 22 septembre 2003 (JO L 243 du 27.9.2003, p. 1), ce dossier est ouvert au public. Le cas échéant, les documents classifiés présents dans ce dossier ont été déclassifiés conformément à l'article 5 dudit règlement.

In accordance with Council Regulation (EEC, Euratom) No 354/83 of 1 February 1983 concerning the opening to the public of the historical archives of the European Economic Community and the European Atomic Energy Community (OJ L 43, 15.2.1983, p. 1), as amended by Regulation (EC, Euratom) No 1700/2003 of 22 September 2003 (OJ L 243, 27.9.2003, p. 1), this file is open to the public. Where necessary, classified documents in this file have been declassified in conformity with Article 5 of the aforementioned regulation.

In Übereinstimmung mit der Verordnung (EWG, Euratom) Nr. 354/83 des Rates vom 1. Februar 1983 über die Freigabe der historischen Archive der Europäischen Wirtschaftsgemeinschaft und der Europäischen Atomgemeinschaft (ABl. L 43 vom 15.2.1983, S. 1), geändert durch die Verordnung (EG, Euratom) Nr. 1700/2003 vom 22. September 2003 (ABl. L 243 vom 27.9.2003, S. 1), ist diese Datei der Öffentlichkeit zugänglich. Soweit erforderlich, wurden die Verschlussachen in dieser Datei in Übereinstimmung mit Artikel 5 der genannten Verordnung freigegeben.

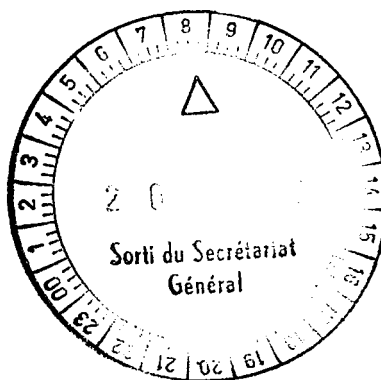
KOMMISSIONEN FOR DE EUROPÆISKE FÆLLESSKABER

KOM(83) 435 endelig udg.

Bruxelles, den 12. juli 1983

BERETNING FRA KOMMISSIONEN TIL RÅDET

Forslag til ændring og forbedring af de ordninger, som
visse medlemsstater har indført inden for rammerne af den fælles
standardsatsordning for landbrugere

KOM(83) 435 endelig udg.

att...

R A P P O R T

fremlagt i henhold til artikel 25, stk. 11, i Rådets
sjette direktiv af 17. maj 1977

Forslag til ændring og forbedring af de ordninger, som
visse medlemsstater har indført inden for rammerne af den fælles
standardsatsordning for landbrugere

(Meddelelse til Rådet fra Kommissionen)

RAPPORTENS OPBYGNING

- I. Forskellige betalingsmekanismer i forbindelse med standardgodtgørelse i de forskellige medlemsstater.
 - A. Analyse af de nuværende systemer.
 - B. De praktiske regler vedrørende betaling af standardgodtgørelse.
- II. Forskelle med hensyn til anvendelsesområdet for standardsatsordningen for landbrugere.
 - A. Den pågældende virksomheds art og omfang.
 - B. Standardsatslandbrugernes valgmuligheder.
 - C. Problemer for godtgørelsesberegningen som følge af hensyntagen eller ikke-hensyntagen til den direkte eksport.
- III. Konklusion.

BILAG

Tabel I

Beskrivelse af ordningerne i de medlemsstater, der anvender artikel 25.

Tabel II

Momssatser på landbrugsprodukter og standardgodtgørelser.

INDLEDNING

Ifølge artikel 25 i sjette direktiv¹⁾, hvori det fastsættes, at medlemsstaterne for landbrugere kan anvende en standardsatsordning, der tager sigte på at godtgøre deres indgående merværdiafgift, har Kommissionen i henhold til stk. 11 mandat til inden udløbet af 1983 at forelægge Rådet nye forslag vedrørende anvendelse af merværdiafgiften på transaktioner med landbrugsprodukter.

Formålet med denne rapport er dels at redegøre for anvendelsen af artikel 25 i de medlemsstater, der har benyttet sig af denne mulighed, dels at udarbejde forslag med henblik på en bedre anvendelse og større harmonisering af de nationale ordninger, der er gældende på landbrugsområdet.

De forskellige ordninger beskrives i bilaget. Hver enkelt del i rapporten indeholder en analyse af de punkter, hvor anvendelsen i henhold til artikel 25 af den fælles standardsatsordning divergerer i de forskellige medlemsstater, og der fremsættes de forslag til en forbedring, der kan udledes af analysen.

ANALYSE OG KONKLUSIONER AF GENNEMGANGEN AF MEDLEMSSTATERNES FORSKELLIGE STANDARDSATSORDNINGER PÅ LANDBRUGSOMRÅDET

Syv medlemsstater (Nederlandene, Irland, Frankrig, Luxembourg, Forbundsrepublikken Tyskland, Belgien og Italien) har valgt at anvende en særlig ordning for landbrugere, der adskiller sig fra særordningen for mindre virksomheder. Sammenligningen af de forskellige systemer, der er indført inden for rammerne af artikel 25 i sjette direktiv, giver anledning til følgende bemærkninger:

I. Betalingsmekanismen for godtgørelserne varierer i praksis

A. Analyse af de nuværende systemer

For så vidt angår de to systemer, der er anbefalet i sjette direktivs artikel 25, stk. 6, har kun Frankrig valgt at lade godtgørelsen betale af det offentlige.

1) Rådets sjette direktiv af 17. maj 1977 om harmonisering af merværdiafgiften, EFT nr. L 145 af 13. juni 1977.

De andre seks medlemsstater har valgt mekanismer, hvor godtgørelsen tilbagebetales af køberen. Inden for denne mekanisme med tilbagebetaling foretaget af køber skelner man mellem to forskellige udformninger og iværksættelser af systemet:

- Forbundsrepublikken Tyskland og Luxembourg mener, at standardsatslandbrugerne på helt normal måde skal overvælte merværdiafgiften (undertiden til specielle satser), der er fradragsberettiget for den afgiftspligtige kunde. Det antages således, at standardsatslandbrugerne går godtgjort den indgående merværdiafgift. Når godtgørelsessatsen er fastsat til samme niveau som den momssats, der finder anvendelse på levering af landbrugsprodukter eller på landbrugstjenesteydelser (Tyskland: 75% for korn, kød og tjenesteydelser; Luxembourg: 5%), skal standardsatslandbrugeren i realiteten intet betale til statskassen. Når godtgørelsessatsen derimod er mindre, har standardsatslandbrugeren pligt til at tilbagebetale restbeløbet til statskassen (i Tyskland er godtgørelsessatsen for vin, alkohol og visse svedede produkter på 7,5% og momssatsen på 13%, d.v.s., at forskellen på 5,5% skal tilbagebetales.

Denne ordning bevirker, at merværdiafgiften indkasseres hos enhver køber uanset hans afgiftspligtige status.

Denne ordning er i øvrigt ikke obligatorisk, for så vidt som det i artikel 25, stk. 8, anføres, at betaling af standardgodtgørelser bortset fra godtgørelser, der vedrører leveringer til afgiftspligtige personer, anses som foretaget af køberen eller aftageren.

- I Irland, Belgien og Italien giver godtgørelsesmekanismen sig udslag i, at der oven i transaktionen faktureres en procentsats, der anses for direkte at udgøre den indgående merværdiafgift på et fikseret grundlag. Irland tillader strengt taget, at denne indgående merværdiafgift overvæltes på standardsatslandbrugers afsætning og tjenesteydelser af enhver art, idet betalingen heraf dog kun er obligatorisk for afgiftspligtige købere. I Nederlandene finder denne mekanisme anvendelse via en attestering.

I Belgien og Italien er faktureringen af procentsatsen for standardgodtgørelsen begrænset til salg til og tjenesteydelser præsteret for afgiftspligtige, der indgiver momsangivelse i Belgien; for transaktioner med ikke-afgiftspligtige bestemmer den nederlandske, den italienske og den belgiske lovgivning, at godtgørelsen som fastsat i artikel 25, stk. 8, "anses som foretaget af køberen eller aftageren".

I Italien kan standardsatslandbrugerne (bortset fra opdrættere af hornkvæg) med tilbagevirkende kraft vælge at forlade systemet med standardgodtgørelse og få tilbagebetalt deres reelle indgående afgift.

Konklusioner vedrørende forskellene mellem de forskellige systemer

Disse forskelle i iværksættelsen er imidlertid ikke udtryk for en forvanskning af den i artikel 25 fastsatte mekanisme, der er korrekt anvendt - trods forskelle med hensyn til pligt eller ikke-pligt til at overvælte godtgørelsen på transaktioner med ikke-afgiftspligtige personer, bortset fra den valgfrie ordning, der i Italien gør det muligt for standardsatslandbrugerne at få tilbagebetalt det reelle beløb.

For at fuldstændiggøre opgørelsen over ordningerne på landbrugsområdet må det nævnes, at der i Frankrig findes en ordning med afgiftsfritagelse, der kun gælder for smålandbrugere, hvis omsætning ikke overstiger 10.000 ffr. (hvilket sandsynligvis gør denne ordning uanvendelig, dels fordi det fastsatte loft er så lavt, dels fordi det er en betingelse for at drage fordel heraf, at mindst 80% af landbrugerens indtægter skal komme fra landbruget). Der findes en gradvis nedsættelse, for så vidt angår omsætning på mellem 10.000 og 17.000 ffr. Under alle omstændigheder skal denne ordning på landbrugsområdet for de mindste smålandbrugere holdes adskilt fra standardsatsordningen i henhold til artikel 25, eftersom de afgiftsfrie virksomheder i så fald ikke modtager godtgørelse for deres indgående merværdiafgift, men får tilladelse til at fakturere merværdiafgiften på deres transaktioner. Den kan heller ikke ligestilles med ordningen med afgiftsfritagelse for mindre virksomheder, der i Frankrig er fastsat til skattens størrelse, og muliggør faktureringen af merværdiafgiften. Denne ordning synes ikke at være forenelig med sjette direktivs artikel 25 og bør derfor ophæves; den finder i øvrigt kun anvendelse på et ubetydeligt antal landbrugere.

Det er til slut interessant at bemærke den tydelige fordrejning, der er, når de standardgodtgørelsessatser, der gælder for standardsatslandbrugeres

transaktioner med afgiftspligtige, er mindre end de momssatser, der gælder for samme transaktioner udført af afgiftspligtige landbrugere under den normale ordning, eller ved import. En afgiftspligtig køber betaler faktisk en lavere procentsats, når han køber hos en standardsatslandbruger, end når han importerer eller køber hos en landbruger, der er underlagt den normale ordning, men når han videresælger produktet, sker der en udligning, og transaktionen pålægges samme momssats uanset forsyningskilden¹⁾. Dette fænomen (som kun opstår, når godtgørelsessatsen er mindre end den normalt anvendte momssats, eller når statskassen foretager tilbagebetalingen, fordi køberen i så fald intet skal betale til standardsatslandbrugeren, kan helt tilskrives systemet med godtgørelse af den indgående merværdiafgift. Det skal i øvrigt bemærkes, at det modsatte også kan ske, når godtgørelsesprocenten er højere end den momssats, der normalt gælder for samme gode. Køb hos en standardsatslandbruger forpligter da den afgiftspligtige køber til foreløbig at betale mere, end han skulle af med i merværdiafgift ved import, eller til en afgiftspligtig landbruger, der sælger et tilsvarende gode. Dette skyldes, at selv om begge satser udtrykkes i form af en procentsats, der anvendes ved salg, dækker de absolut ikke samme ting (i det ene tilfælde tilbagebetaling af standardsatslandbrugeren indgående merværdiafgift, i det andet tilfælde betaling af merværdiafgiften på godet på det stadium, hvor det befinder sig).

B. De praktiske regler vedrørende betaling af standardgodtgørelse

I de medlemsstater, der har et system, hvor køberen foretager tilbagebetalingen, betales godtgørelsen efter sagens natur af den afgiftspligtige køber, der selv kan fradrage den, og denne godtgørelse finder sted, når landbrugeren modtager pengene. I Frankrig sker tilbagebetalingen gennem statskassen efter årlig anmodning fra standardsatslandbrugeren, der skal fremlægge attestation fra sine afgiftspligtige kunder.

Reglerne for faktureringen af godtgørelsen indebærer enten en fakturering foretaget af standardsatslandbrugeren (Irland, Luxembourg, Belgien og eventuelt Tyskland), eller en mulighed for at overføre forpligtelsen til den afgiftspligtige køber, der afleverer en genpart af købsattestationen til landbrugeren, og denne attestation tjener som dokumentation for hans egen ret til

1) Det skal bemærkes, at Belgien for at undgå denne forskel pålægger den afgiftspligtige køber at betale statskassen forskellen mellem den momssats, der normalt finder anvendelse på transaktionen, og den procentsats, han tilbagebetaler til standardsatslandbrugeren ved indgivelsen af angivelsen for den periode, hvor leveringen har fundet sted.

at fradrage godtgørelsen; dette er dog ikke tilfældet i det franske system, hvor denne attestations giver landbrugeren ret til tilbagebetaling, efter at denne har anmodet de offentlige myndigheder derom.

Disse to systemer (tilbagebetaling gennem køberen eller gennem de offentlige myndigheder) medfører efter sagens natur en ret betydelig forskel for standardsatslandbrugeren, der i det første tilfælde løbende fra sine salg og tjenesteydelser modtager godtgørelse for sin indgående merværdiafgift, medens han i det andet tilfælde kun modtager en årlig tilbagebetaling fra de offentlige myndigheder med kortere eller længere forsinkelse.

Det drejer sig imidlertid her om anvendelsesregler, der hører under medlemsstaternes kompetence, og som det ikke synes ønskeligt at præcisere yderligere inden for rammerne af et fællesskabsdirektiv.

II. Anvendelsesområdet for standardsatsordningen for landbrugere er forskelligt fra medlemsstat til medlemsstat

I de nationale lovgivninger, hvor der findes en standardsatsordning for landbrugere, gælder ordningen uden videre for landbruget og omfatter en kortere eller længere række aktiviteter. Undtaget herfra er i Frankrig storopdrættere (som har over 200 stykker hornkvæg eller har solgt over 100 stykker hornkvæg i årets løb) og fra 1. januar 1983 landbrugere, hvis omsætning overstiger 300.000 ffr., i Belgien landbrugere, der udøver deres virksomhed gennem et erhvervsdrivende selskab, og i Tyskland landbrugsvirksomhed, som siden 1. juli 1982 har været udøvet af kapitalselskaber.

"Standardsatssektorens" betydning opgøres i tal i tabel I.

I almindelighed giver såvel direkte salg som salg via en kommissionær anledning til godtgørelse.

A. Den pågældende landbrugsvirksomheds art og omfang varierer til gengæld kraftigt fra medlemsstat til medlemsstat:

- Alle de berørte medlemsstater anvender i princippet denne ordning for landbrug, skovbrug, vinavl og dambrug bortset fra Belgien og Nederlandene for dambrugs vedkommende. I Nederlandene og Belgien er det imidlertid kun produkter, der er omfattet af den reducerede sats, som er afgiftspligtige under denne ordning (næsten alle landbrugsprodukter).
- I Irland er standardsatsordningen begrænset til at gælde for landbrugere, der udover landbrugsvirksomhed udøver en anden virksomhed, hvis omsætning ikke overstiger 15.000 £ om året.

- I Belgien skal landbrugere være underkastet den normale ordning, når de udøver en anden ikke-landbrugsmæssig virksomhed, medmindre de for denne virksomheds vedkommende er underlagt standardsatsordningen.
- Opdræt (undtagen i Frankrig for salg af indførte dyr) er ligeledes uden videre underlagt standardsatsordningen på landbrugsområdet. Men i Belgien og Italien medtages også opdræt uden jordtilliggende.
- Derimod ydes der ikke standardgodtgørelser for tjenesteydelser på landbrugsområdet i Italien og Frankrig.
- Standardsatslandbrugerens primære forarbejdning af produkter fra bedriften falder i visse medlemsstater ind under ordningen med standardgodtgørelse: det er tilfældet i Irland, Belgien, Luxembourg, Tyskland og Italien (også når forarbejdningen foretages af producentsammenslutninger).
- Afsætningen betragtes undertiden også som landbrugsvirksomhed i tilknytning til standardsatsvirksomheden og falder ind under ordningen med standardgodtgørelse: det er tilfældet i Nederlandene for kvæghandlere, der nyder godt af en speciel ordning, der indebærer samme bestemmelser i Tyskland, når denne virksomhed ikke udgør over 40% af bedriftens omsætning, samt for de italienske andelsforetagender.

Derimod udelukker Belgien og Frankrig afsætning af bedriftens produkter på markederne eller gennem detailsalg i butikslokaler o.lign. fra standardsatsordningen. Dørsalg er undtaget i Belgien, hvorimod salg i løs vægt falder ind under standardsatsordningen i Frankrig. Standardsatsordningens rækkevidde er afhængig af medlemsstaternes valg, der igen er en følge af de forskelle, der er mellem landbrugssektorerne i de enkelte lande.

De konklusioner, der kan drages vedrørende de ikke-ensartede anvendelses-
områder

Det forhold, at standardsatsordningen på landbrugsområdet i de fleste medlemsstaters lovgivning er udformet som en almindelig ordning, der uden videre gælder for hele landbruget, forekommer at være en meget vidtgående fortolkning af en særordning i henhold til sjette direktivs artikel 25, stk. 1, der er en mulighed, som er forbeholdt landbrugere, for hvilke det ville medføre vanskeligheder at anvende den almindelige merværdiafgiftsordning eller ordningen for mindre virksomheder. Selv om det kunne være berettiget at lade ordningen omfatte en hel økonomisk sektor i den overgangsperiode, hvor momsmekanismen indføres, bør denne særordning for fremtiden efterhånden forbeholdes smålandbrugere, for hvilke selve anvendelsen af den forenklede ordning for mindre virksomheder fortsat vil være vanskelig, så meget mere som medlemsstaterne ved Rådets vedtagelse af denne beslutning i 1977 forpligtede sig hertil. Denne begrænsning vil sandsynligvis i praksis udelukke de større bedrifter, der foretager betydelige investeringer, og for hvilke disse standardgodtgørelsessatser baseret på et gennemsnit i det mindste har vist sig at være utilstrækkelige, og som derfor har måttet vælge afgiftspligt under den normale ordning. Denne situation findes ret hyppigt i lande, hvor godtgørelsessatserne er for lave til at dække den reelle indgående afgift, og hvor en betydelig del af landbrugerne af denne årsag har valgt den normale merværdiafgiftsordning. Den vil til gengæld udelukke et forholdsvis stort antal gennemsnitsbedrifter i de medlemsstater, som yder en godtgørelse, der er tilstrækkelig til at dække tilbagebetalingen af den indgående moms.

Maksimumsgrænserne kan henvise til kriterier som omsætning eller **produktionsmængde** pr. ha.

Den sidste henvisning synes mest hensigtsmæssig, for så vidt som den i højere grad afspejler værditilvæksten end omsætningen, der kan svinge med priserne. Endvidere kan dette kriterium variere med den faktiske produktion.

Det forekommer ligeledes unaturligt, at to medlemsstater udstrækker anvendelsen af standardsatsordningen til henholdsvis formidlervirksomhed (kvæghandlere) og handelsmæssig virksomhed (med 40% af omsætningen).

o

o

o

Det skal som afslutning på dette kapitel om anvendelsesområdet for standardsatsordningerne på landbrugsområdet bemærkes, at der er forskel på medlemsstaternes ordninger vedrørende salg af investeringsgoder, der har været anvendt i bedriften.

- Irland, Belgien og Nederlandene anvender en speciel afgiftsfritagelse for standardsatslandbrugeres salg af disse goder.
- I Frankrig er disse goder fritaget inden for rammerne af den almindelige ordning for brugte genstande.
- Tyskland og Luxembourg medtager dette salg i beregningsgrundlaget for standardgodtgørelsen.
- Italien beskatter i teorien dette salg, men da der ikke eksisterer nogen faktisk angivelses- eller betalingspligt, er salget i realiteten fritaget.

Medtagelsen af beløbet for salget af standardsatslandbrugernes brugte investeringsgoder i beregningsgrundlaget for standardgodtgørelsen synes at medføre en dobbelt momstilbagebetaling: første gang ved salget af landbrugsprodukterne og anden gang ved videresalget af produktionsmidlerne (bl.a. landbrugsmaskiner).

I sjette direktivs artikel 25, stk. 5, præciseres det, at standardsatserne finder anvendelse på landbrugsprodukter og -tjenesteydelser og derfor ikke omfatter prisen på standardsatslandbrugernes salg af brugte investeringsgoder. Disse medlemsstaters beregningsgrundlag synes derfor ikke at være i overensstemmelse med sjette direktiv.

Imidlertid kan man godt forstå, at disse medlemsstater i praksis har tøvet med kun at gøre standardsatslandbrugerne afgiftspligtige under den normale momsordning, når de sælger en brugt genstand. De burde have udfærdiget en specifik erklæring og for de flestes vedkommende udelukkende have erlagt den således indkasserede merværdiafgift i dette tilfælde. Medtagelsen af salget af brugte genstande i standardsatsordningen på landbrugsområdet mindsker denne praktiske vanskelighed.

Denne mulighed kan imidlertid retfærdigvis kun påtænkes, såfremt det makroøkonomiske skøn over beløbet af salget af disse brugte genstande lægges til den endelige landbrugsproduktion og således i virkeligheden ligestilles med en "indtægt". I dette tilfælde vil det forholdstal, der gør det muligt at bestemme godtgørelsessatsen, d.v.s. forholdet:

$$\frac{\text{den samlede indgående afgift i sektoren}}{\text{den endelige produktion}^{1)} + \text{videresalgsprisen for de brugte investeringsgoder}}$$

være korrekt. I modsat fald vil godtgørelsessatsen blive overvurderet, når der ikke tages hensyn til videresalgsprisen for de brugte genstande.

En fælles regel om enten at afgiftsfritage dette salg eller at medtage beløbet herfor i beregningen af godtgørelsessatsen synes ønskelig, såfremt det af praktiske årsager besluttet ikke at anvende det almindelige princip om afgiftspligt for dette salg.

Følgerne for de egne indtægter varierer, alt efter hvilket system der er gældende:

- I de medlemsstater, der fritager dette salg, når goderne sælges til en anden afgiftspligtig person (sælgere af brugt materiel eller landbrugere, der falder ind under den normale ordning), vil udligningen ske på det følgende stadium, og der vil således ikke være nogen forvridning vedrørende de egne indtægter. Når de brugte genstande sælges til en anden standardsatslandbruger, og der i de statistiske oplysninger om årets faste bruttoinvesteringer, ud fra hvilke standardgodtgørelsessatsen beregnes, indgår årets nettoinvesteringer (med fradrag af salget af brugte genstande, er grundlaget for de egne indtægter korrekt, idet standardgodtgørelsen dækker den reelle afgift.

1) Inkl. eksport.

- I de medlemsstater, der tillader, at standardgodtgørelsen anvendes på beløbet af dette salg, finder der til gengæld en dobbelt tilbagebetaling af den indgående moms sted, og medlemsstatens indtægter og grundlaget for de egne indtægter bliver dermed reduceret.

B. Standardsatslandbrugernes valgmuligheder i medlemsstaterne

Ifølge sjette direktivs artikel 25, stk. 10, kan standardsatslandbrugeren vælge mellem den normale ordning og den forenklede ordning for mindre virksomheder.

De fleste medlemsstater giver kun tilladelse til valg af afgiftspligt under den normale momsordning; dog har Frankrig indført en forenklet momsordning på landbrugsområdet, som standardsatslandbrugere kan vælge, og i Tyskland kan standardsatslandbrugere ligeledes vælge ordningen med afgiftsfritagelse og nedsættelse for mindre virksomheder, såfremt de opfylder betingelserne herfor.

Denne situation synes uundgåelig i de medlemsstater, der har standardsatsordninger for de mindre virksomheder, som specielt gælder for bestemte former for virksomhed (Belgien og Italien), der ikke passer til landbruget. På den anden side har visse af de medlemsstater, der har ordninger med fritagelse og gradvis nedsættelse for deres mindre virksomheder (Nederlandene, Irland, Frankrig og Luxembourg) ikke ønsket, at landbrugere, for hvilke der ellers gælder en særordning, kan vælge en anden ordning for afgiftsfritagelse.

Kun Tyskland, Luxembourg, Danmark og Det forenede Kongerige (de to sidstnævnte har ikke en standardsatsordning på landbrugsområdet) giver i påkommende tilfælde deres landbrugere mulighed for at anvende den ordning med afgiftsfritagelse, der findes for alle afgiftspligtige, idet dog loftet for afgiftsfritagelsen i Danmark er af en sådan størrelse (1.250 ECU), at ordningen næppe har nogen praktisk betydning.

Kommissionen er klar over, at der i visse medlemsstater er begrænsede valgmuligheder i forhold til bestemmelserne i sjette direktivs artikel 25, stk. 10. Den mener, at denne afvigelse vil kunne ophøre ved vedtagelse af en forenklet fælles ordning for mindre virksomheder. Såfremt den forenklede ordning for mindre virksomheder ændres og harmoniseres, således som det anbefales i Kommissionens direktivforslag til Rådet vedrørende artikel 24, vil standardsatslandbrugernes valg af denne nye forenklede ordning for mindre virksomheder nemlig blive mulig og almindelig udbredt, eftersom hele systemet er baseret på en bred anvendelse af en reel ordning og en begrænsning af afgiftsfritagelsens loft til et lavt niveau.

C. Problemer for godtgørelsesberegningen, som følger af hensyntagen eller ikke hensyntagen til standardsatslandbrugernes direkte eksport

I princippet bestemmer artikel 25, stk. 5, at beregningsgrundlaget for standardgodtgørelserne udgøres af leveringer og tjenesteydelser på landbrugsområdet til andre afgiftspligtige personer end standardsatslandbrugere. Denne formulering angiver ikke præcist, om standardsatslandbrugernes direkte eksport skal medtages i dette grundlag eller ej.

Medlemsstaterne har løst dette problem forskelligt. Nogle tillader, at landbrugeren får udbetalt en standardgodtgørelse for hans indgående merværdiafgift på et grundlag, der omfatter direkte eksport - det er tilfældet med Irland, Nederlandene, Frankrig og Tyskland (for visse produkter: forarbejdet træ, vin, alkohol for sidstnævnte land). Andre udelukker denne mulighed: Luxembourg, Tyskland (for de øvrige produkters vedkommende) og Belgien. I Italien gives der ingen godtgørelse ved eksport, men standardsatslandbrugere kan med tilbagevirkende kraft vælge at få tilbagebetalt den reelle indgående moms, hvilket de gør, når de eksporterer.

Denne tingenes tilstand er ikke tilfredsstillende, da den skaber forvridninger mellem standardsatslandbrugere i de forskellige medlemsstater og er et brud på princippet om, at merværdiafgiften skal være neutral:

1. På det økonomiske plan giver den medlemsstat, der tillader opkrævningen af en godtgørelse ved direkte eksport (enten ved, at den afgiftige køber betaler, eller ved, at de offentlige myndigheder foretager en tilbagebetaling), tilladelse til opkrævningen af et beløb, der i forhold til den medlemsstat, der ikke tillader en sådan, kan synes at være en fordel ved eksport.
2. På det finansielle plan ser den medlemsstat, der ikke tillader betalingen af en godtgørelse på grundlag af standardsatslandbrugernes direkte eksport, sit beregningsgrundlag for de egne indtægter forhøjet med den indgående moms, der svarer til transaktioner med afgiftspligtige købere, og som ikke giver anledning til fradrag.

I øvrigt bliver følgen den samme for de medlemsstater, der tværtimod giver tilladelse til, at standardsatslandbrugerne opkræver godtgørelse af afgiftspligtige kunder, der ikke er etablerede i salgslandet, såfremt denne godtgørelse betales af en køber i en anden medlemsstat. Denne betaler nemlig godtgørelsen af den indgående merværdiafgift uden at have tilladelse til at fratrække den, fordi det drejer sig om en merværdiafgift, der er erlagt uden for territoriet. Importmedlemsstaten ser ligeledes sit grundlag for de egne indtægter forhøjet med denne "mom", der ikke kan fradrages.

Såfremt godtgørelsesmekanismen indebærer, at det offentlige foretager tilbagebetalingen, foretages overførslen af den offentlige myndighed, der selv har opkrævet den indgående merværdiafgift, som standardsatslandbrugerne har betalt ved deres køb - d.v.s., at denne afgift annulleres. Med hensyn til de egne indtægter er grundlaget således justeret korrekt.

3. På det tekniske plan indebærer bemyndigelse til eller forbud mod godtgørelse for standardsatslandbrugernes direkte salg til eksport:

- enten en straf for den eksporterende landbruger, der må give afkald på godtgørelse af sin indgående merværdiafgift, når han eksporterer, og som lovgivningen ikke giver tilladelse til at opkræve en standardgodtgørelse for denne transaktionstype;
- eller i modsat fald en straf for den afgiftspligtige køber i en anden medlemsstat, som er forpligtet til at betale en godtgørelse, der ikke kan fradrages, og som oven i købet lægges oven i den betalte nettopris og tjener som beregningsgrundlag for merværdiafgiften ved import til køberens land.

For så vidt som afgiftsfritagelsen for eksporterede genstande i henhold til sjette direktivs artikel 15, stk. 2, kun tager sigte på leveringer, der forsendes af en køber, som ikke er etableret i indlandet (og som ville have været almindelig momspligtig i indlandet, hvorimod standardsatslandbrugernes salg ikke er belagt med moms, vil de løsninger, der gør det muligt at fjerne disse uregelmæssigheder, kunne bestå i:

- ubetinget afskaffelse af enhver godtgørelse (dels via køberen, dels via de offentlige myndigheder) på grundlag af standardsatslandbrugernes direkte eksport. Ud fra et retfærdighedssynspunkt synes et sådant forbud ikke berettiget. Det er nemlig ikke rimeligt at hæmme en afsætningskanal som eksporten. Endvidere vil standardsatslandbrugerne for at afhjælpe denne ulempe blive opmuntret til at benytte afgiftspligtige eksportører som mellemmand, hvilket strider imod det neutralitetsprincip, der via merværdiafgiften søges realiseret over for de forskellige økonomiske kredsløb;
- fastlæggelse af en anden godtgørelsesmekanisme end den, der går ud på, at betalingen foretages af køberen (som ikke har mulighed for at fradrage den i en anden medlemsstat erlagte afgift), når standardsatslandbrugeren foretager eksporten direkte. Man kan således forestille sig en tilbagebetaling foretaget af det offentlige på grundlag af sjette direktivs artikel 15, ifølge hvilken eksporten skal afgiftsfritages, eller ændring af ottende direktivs anvendelsesområde, som kunne bestå i, at de standardgodtgørelser, som udenlandske købere betaler, sidestilles med en indgående merværdiafgift, der erlægges i forbindelse med et køb eller en tjenesteydelse, og som skal tilbagebetales. Den første løsning, der synes juridisk begrundet, synes også at være den mest enkle, fordi der ikke er noget reguleringsstadium for køberen, idet den pågældende medlemsstat betaler den eksporterende standardsatslandbruger den indgående moms, der skal godtgøres, direkte.

Det er imidlertid i tilfælde af eksport nødvendigt, at den indgående afgift tilbagebetales, for at det indførte gode kan ankomme til importlandet uden afgiftsrest. Produktet beskattes herefter ved import til den momssats, der gælder i bestemmelseslandet.

Det indførte produkt befinder sig herefter i samme afgiftsmæssige situation som et lignende produkt, som i indlandet sælges af en standardsatslandbruger, der forventes at tilpasse sin pris til konkurrenternes, d.v.s. til priserne i den sektor, der er afgiftspligtig under den normale ordning, som omfatter momssatsen.

III. Vurdering af størrelsen af de i medlemsstaterne anvendte standardgodtgørelsessatser

Disse satser skal i henhold til artikel 25, stk. 3, dække tilbagebetalingen af landbrugernes indgående afgift uden at kunne være højere end denne. Satserne kan føre til en mindre godtgørelse end den faktiske afgift. Dette forhold udgør et incitament for standardsatslandbrugerne til at vælge den normale merværdiafgiftsordning, der gør det muligt for dem at overvælte hele deres indgående afgift ligesom en normalt afgiftspligtig person.

Der kan fastsættes standardsatser for de enkelte delbrancher, men det er klart, at den samlede tilbagebetaling på grundlag af disse forskellige standardsatser ikke kan overstige den samlede moms på standardsatslandbrugernes samlede input.

Kontrollen af den betingelse, der går ud på, at procentsatserne ikke kan medføre en tilbagebetaling, der overstiger denne erhvervssektors indgående afgift i medlemsstaterne, foretages enten ved kontrollen vedrørende oversigterne over de egne momsindtægter, fordi medlemsstaten har anmodet om en godtgørelse i henhold til finansforordning 2892/77, artikel 8, stk. 2 (den utilstrækkelige tilbagebetaling af den indgående merværdiafgift, der forøger grundlaget for de egne indtægter), eller tværtimod, fordi Kommissionen har måttet sikre sig, at det af medlemsstaten fremlagte grundlag ikke er blevet formindsket med en godtgørelse, der overstiger standardsatslandbrugernes indgående moms. Kommissionen har til dette formål anvendt oplysningerne i de beregninger, som medlemsstaterne har vedlagt meddelelsen om deres standardsatser.

For at nedsætte standardgodtgørelsessatsen eller -satserne og for at forenkle de beregninger, der skal kontrolleres for at bestemme standardssatserne, vil det være særlig hensigtsmæssigt, om medlemsstaterne anvender en ensartet momssats svarende til den reducerede sats på alle goder, produkter og tjenesteydelser, som anvendes af landbrugerne. Når man kender værditilvæksten i en sektor, vil det være meget nemmere at bestemme den gennemsnitlige indgående merværdiafgifts vægt i forhold til denne sektors produktion, og en af hovedvanskelighederne ved beregningen af standardgodt-

gørelsessatserne, nemlig fordelingen af købene på momssatser, vil herefter være fjernet.

Vanskelighederne ved anvendelsen af artikel 25, stk. 12, der henviser til bilag C med henblik på fastsættelsen af de specifikke faktorer for standardsatslandbrugere med hensyn til de egne indtægter, skal også fremhæves. Da visse medlemsstater ikke råder over egne statistiske oplysninger for denne kategori af landbrugere, der medtages under landbrugsproduktion i almindelighed, sker beregningerne nemlig på grundlag af oplysninger for hele landbruget. Det er således nødvendigt at foretage statistiske tilpasninger for at anvende den i bilag C fastsatte metode med henblik på at opfylde den politiske forpligtelse, der blev indgået ved Rådets vedtagelse af denne beslutning, "til at foretage beregningerne af godtgørelsesprocenterne ved anvendelse af makroøkonomiske oplysninger, der udelukkende vedrører standardsatslandbrugerne".

1V. Konklusion

Bestræbelserne på at opnå en mere ensartet anvendelse af standardsatsordningen for landbrugsproducenter indebærer, at følgende forslag forelægges Rådet.

De ordninger, der er indført i de forskellige medlemsstater, synes i princippet at være i overensstemmelse med det i sjette direktivs artikel 25 beskrevne system; dette gælder dog ikke den i Frankrig gældende specifikke ordning på landbrugsområdet med afgiftsfritagelse og gradvis nedsættelse samt den i Italien gældende valgfrie ordning med tilbagebetaling af den reelle indgående merværdiafgift uden afgiftspligt under den normale merværdiafgiftsordning. Det er nemlig i artikel 25, stk. 5, fastsat, at standardgodtgørelse udelukker enhver anden form for fradrag.

For så vidt angår standardgodtgørelsens anvendelsesområde¹⁾, forekommer det ønskeligt at minde medlemsstaterne om deres pligt til at træffe dispositioner med henblik på at begrænse anvendelsen til producenter, der ville have van-

1) For slet ikke at tale om den udelukkelse af opdræt uden jordtilliggende, som Belgien og Italien kan foretage i henhold til den nuværende artikel 25 i sjette direktiv.

skeligt ved at anvende den normale eller den forenklede merværdiafgiftsordning. Selv om afgørelsen af, hvilke aktiviteter der falder ind under ordningen med standardgodtgørelse, har kunnet overlades til medlemsstaterne inden for rammerne af de i bilag A og B fastsatte grænser (eftersom denne ordning ikke afviger fra momsprincippet, er det nemlig vigtigt, at godtgørelsessatserne ligger så tæt på den reelle momsbelastning af modtagernes input som muligt. De bedrifter, der ifølge normerne ligger over gennemsnittet, må derfor udelukkes fra standardsatsordningen.

Ud fra denne synsvinkel bør standardsatsordningen for fremtiden:

- ikke længere gælde for visse bedrifter som følge af deres juridiske status, der normalt indebærer en dimension, der er forenelig med deres afgiftspligt under den normale ordning. Det er tilfældet med selskaber, der er juridiske personer, og andelsforetagender;
- finde anvendelse på grundlag af kvantitative kriterier såsom omsætningen det foregående år. Ud over et loft, der f.eks. fastsættes til 100.000 ECU, skal den almindelige ordning uden videre finde anvendelse. Dette loft vil kunne knyttes til det loft, der eventuelt findes for skattepligt under en reel ordning vedrørende direkte beskatning (da alle de til en reel angivelse fornødne regnskabsmæssige oplysninger i så fald findes). Antallet af dyrkede hektarer eller af solgte dyr vil også kunne anvendes i visse sektorer. Udelukkes bør ligeledes landbrugsmæssig virksomhed med tilknytning til en anden afgiftspligtig virksomhed under den normale ordning (forarbejdning, handel);
- indebære en begrænsning af standardgodtgørelsessatsen til den reducerede afgiftssats.

Spørgsmålet om medtagelsen af investeringsgoder, der sælges brugte, må afgøres for at sikre ligebehandling, bl.a. vedrørende de egne indtægter.

Afsætningsmæssige foranstaltninger, der betragtes som en udvidelse af den rent landbrugsmæssige virksomhed (salg af produkter fra bedriften, engros- eller detailsalg, der ikke foregår i butikslokaler o.lign. o.s.v.), bør præciseres. Der kan nemlig konstateres ret store forskelle på dette område, fordi sjette direktiv selv er upræcist. Den afsætning, der omfattes af standardsatsordningen, bør begrænses til salg af produkter fra bedriften (uden butikslokaler o.lign. til detailsalg) uden medvirken af personale, der er specialiseret i salg - herunder dørsalg - af produkter, der sælges i løssalg, og uden formidlers medvirken.

Muligheden for at vælge de specifikke ordninger for mindre ikke-landbrugsmæssige virksomheder (afgiftsfritagelse og forenklet ordning) bør i henhold til bestemmelserne i sjette direktivs artikel 25, stk. 10, præciseres i alle lovgivninger.

Standardsatslandbrugers direkte eksport bør give anledning til godtgørelse, for så vidt som det ikke synes rimeligt at straffe salg til udenlandske kunder, men det er klart, at denne eksport må medregnes ved fastsættelsen af standardsatsen.

For at undgå de nuværende forvridninger, der vedrører køberens manglende mulighed for at fradrage den fakturerede godtgørelse, må det fastsættes, at den standardgodtgørelse, der foretages af den udenlandske afgiftspligtige køber, kan tilbagebetales inden for rammerne af ottende direktiv, eller endnu bedre, at den standardsatslandbruger, der foretager en udførsel, modtager standardgodtgørelsen for sin indgående afgift gennem de offentlige myndigheder og ikke gennem den afgiftspligtige køber.

Inden for rammerne af artikel 25, stk. 3, må det præciseres, at medlemsstaterne til meddelelsen om deres standardgodtgørelsessatser skal føje de detaljerede beregninger, der har gjort det muligt at fastsætte den anvendte sats. Denne beregning skal vise størrelsen af de makroøkonomisk bestemte indgående afgifter opdelt på momssatser. Såfremt der anvendes flere godtgørelsessatser på den endelige produktion, skal beregningen vise denne produktions fordeling efter godtgørelsessatser. Disse oplysninger skal kun vedrøre standardsatslandbrugers virksomhed, og de statistiske metoder, der er nødvendige for opdelingen, skal straks indføres i medlemsstaterne.

Endelig bør bestemmelserne i sjette direktivs artikel 5, stk. 8, ifølge hvilken overdragelse mod eller uden vederlag af selskabers faste ejendom og løsøre momsfrtages inden for rammerne af de foranstaltninger, der tager sigte på at lette moderniseringen og omlægningen af landbrugsbedrifter samt deres overdragelse, udstrækkes til at gælde for individuelle landbrugsbedrifter.

Disse dispositioner skal tilsammen bidrage til så vidt muligt at mindske konkurrencefordrejningerne mellem Fællesskabets producenter som følge af den ikke harmoniserede anvendelse af merværdiafgiftsordningen på visse punkter og fremme landbrugssektorens gradvise integrering i den almindelige merværdiafgiftsordning.

oooOooo

	ARTEN AF DEN GODTGØRELSE, SOM STANDARDISATIONS- SATS LANDBRUGEREN MODTAGER	DE BERØRTE LANDBRUGERE	BERØRTE PRODUKTER OG TJENESTE-	STANDARDISATIONS- RELSSESSATSEN	VALGNULIGHED	ORDNING VEDRØRENDE BRUGTE GENSTANDE FRA BEORIFEN, SOM STANDARDISATIONS- SATS LANDBRUGEREN MODTAGER	ORDNING VEDRØRENDE STANDARDISATIONS- SATS LANDBRUGERES ANDRE AFGIFTSPLIGTIGE AKTIVITETER	DIREKTE EKSPORT	STATISTISKE OPLYSNINGER ANTAL STANDARDISATIONS- LANDBRUGERE	% AF DEN PRODUK- TION
NEDERLANDENE	TILBAGEBETALING GEMMEN DEN AFGIFTS- PLIGTIGE KØBER	- Landbrugere, opdræt- tere i forbindelse med jordtilliggende, gar- tnerne og skovbrue- gere	- Landbrugsprodukter, der er pålagt den reducerede sats, og som sælges på hjemmemarkedet	4,7%	Den normale ordning ingen mulighed for at vælge ordningen for mindre virksom- heder, afgiftsfril- tagelse og gradvis nedsættelse	Særlig afgiftsfrilagelse for standardisatland- brugers salg af in- vesteringsgoder	Fordel af ordningen med afgiftsfrilagelse og grad- vis nedsættelse for mindre virksomheder	Undtaget fra standard- godtgørelsens bereg- ningsgrundlag	22.000 Interesserede	87,2%
IRLAND	TILBAGEBETALING GEMMEN DEN AFGIFTS- PLIGTIGE KØBER ELLER EJ	- Alle producenter, op- drættere (i forbindelse med jordtilliggen- der) og personer, der præsterer land- brugsjenesteydelser	- Landbrugsprodukter; opdræt, skovbrug, fiskeri - Landbrugers for- arbejdning af land- brugsprodukter - Landbrugsjeneste- ydelser	1,5%	Den normale ordning	Særlig afgiftsfrilagelse for standardisatland- brugers salg af in- vesteringsgoder	Fordel af en ordning med afgiftsfrilagelse for mindre virksomheder		149.507, d.v.s. 99,77% af alle	98,60%
FRANKRIG	STATSKASSEN TILBAGE- BETALER FOR SALG TIL AFGIFTSPLIGTIGE	- Alle landbrugsprodu- center (fysiske eller juridiske personer), inkl. CUMA og andels- foretagender, der be- skæftiger sig med kunstlig insektering undtaget er: - storopdrættere af kvæg - personer, der præ- sterer landbrugs- jenesteydelser - landbrugere, hvis om- sætning fra 1.1.83 overstiger 300.000 ffr	- Alle landbrugsproduk- ter med undtagelse af landbrugsjeneste- ydelser	3,5% - 4,7% - 2,9% og 2,4%	3 år, derefter 5 år for den forenklede ordning på land- brugsområdet eller f. den nor- male særvedtægtsordning	Afgiftsfrilagelse inden for rammerne af den almindelige ordning for brugte genstande	Den normale ordning for industri og handel; den forenklede særordning for landbrug, dvs. udelukkelse af afgifts- pligtig landbrugsvirksom- hed fra ordningen for mindre virksomheder	Medtages i beregnings- grundlaget for godt- gørelsen	600.000 dvs. 50% af alle	ca. 1/3
LUXEMBOURG	FAKTURERING AF MER- VÆRDI AFGIFTE TIL ALLE KØBER, FRA- DRAG AF EN INDGÅEN- DE VÆRDI AFGIFT PÅ ET FIKSERT GRUNDLAG SVARENDE TIL DEN UDGÅENDE VÆRDI AFGIFT	- Landbrugere, skovbrue- gere, vinavlere, frugtavlere - opdrættere, fjerkræ- avlere (i forbindelse med jordtilliggen- der) - udelukkelse: handels- gartnere, grøntsags- gartnere, dambrug, andelsforetagender	- Landbrugs- og skovbrue- produkter og tjene- steydelser - Landbrugsjeneste- ydelser - Investeringssgoder, der videregives brugte	5% landbrugspro- dukter og tjene- steydelser 2% skovbrugs- produkter	Den ulgenkaldelige normale ordning - ingen mulighed for at ansøge om ændringer om tilbagevenden til ordningen på land- brugsområdet	Indgår i beregnings- grundlaget for stan- dardgodtgørelsen	Fordel af ordningen for mindre virksomheder med afgiftsfrilagelse og grad- vis nedsættelse	Medregnes i godtgørel- sens beregningsgrund- lag	4.142 1 Interesseret under den normale ordning	100%
FORBUNDNE TYSKLAND	INDKASERINGS HOS KØBEREN AF DE PRO- DUKTER AF PRISER SVARENDE TIL GODT- GØRELSESSATSEN FOR INDGÅENDE HOMS	- opdræt (i forbindelse med jordtilliggen- der) - landbrugere, skovbrue- gere, vinavlere, han- delsgartnere, grøntsags- gartnere, fjerkræ- avlere - udelukkelse af land- brugsvirksomhed, der udføres af selskaber med status som juridi- ske personer og af virksomheder, der be- trænges som industri- eller handelsvirksom- heder med hensyn til den direkte beskæftigelse	- Landbrugsprodukter - Landbrugsjeneste- ydelser - Forarbejdning af produkter fra be- driften og deres afsætning	5% skovbrugspro- dukter 7,5% øvrige landbrugspro- dukter og land- brugsjeneste- ydelser	5 år for den almin- delige ordning eller ordningen for mindre virksomheder (af- giftsfrilagelse og gradvis nedsættelse)	Indgår i beregnings- grundlaget for stan- dardgodtgørelsen	Særlig det er bliverv (under 40% af bedriftens særlige omsætning) til- knyttet virksomheden standardisationsorden- ingen på landbrugsom- rådet, og hvis ikke anvendes den normale ordning eller ordningen for mindre virksomheder med afgiftsfrilagelse eller gradvis nedsættelse	Medregnes i godtgørel- sens beregningsgrund- lag for visse sævede produkter og vin og alkohol. Hvis ikke udelukkes den.		95,75%
BELGIER	TILBAGEBETALING GEMMEN DEN AFGIFTS- PLIGTIGE KØBER	- Landbrug - opdræt - planteskoler - skovbrug udelukkelse af handels- virksomheder og afgifts- pligtige ind en anden landbrugssektors virksom- hed (medmindre de er undergivet en stand- satsordning)	- Landbrugsprodukter - Landbrugsjeneste- ydelser	2% for træ 10% for blomster 6% for andre produkter og tjeneste- ydelser	3 år for den almin- delige ordning	Særlig afgiftsfrilagelse for standardisatland- brugers salg af in- vesteringsgoder	Hyder en eventuel godt af kollektive standard- satsordninger, hvis ikke: den almindelige ordning	Udelukkes fra bereg- ningsgrundlaget for standardgodtgørelsen	95.000	ca. 80%
ITALIEN	TILBAGEBETALING GEMMEN ALLE KØBERE UANSET OM DE ER AFGIFTS- PLIGTIGE ELLER EJ	- Landbrugere i alminde- lighed: ferskvands- fiskeri, dambrug, mus- lingavl, åstavl, frøavl - opdræt, hvis om- sætning ikke overstiger 10 mio lire	- Landbrugsprodukter og forarbejdning, herunder forarbejd- ning foretaget af andelsforetagender eller producent- sammenslutninger	8% for søg, vin, fær, geder, heste, fjerkræ, bier, silke, uld 15% for sønk, levende svin og okser 2% for andre landbrugspro- dukter	Den almindelige ordning eller efterfølgende valg af tilbage- betaling af den faktiske indgå- ende moms	Indgår ikke i be- regningsgrundlaget for standardgodt- gørelsen Beskattes	Den normale ordning eller standardisat- satsordningen for mindre virksom- heder	Udelukkes fra bereg- ningsgrundlaget for standardgodtgørelsen	Standardisatland- brugere, der ud- førdte en om- væls 75.000 Standardisatland- brugere, der er frilagt for at udføre en an- givelse 3.300.000	

MOMSSATSER PÅ LANDBRUGSPRODUKTER OG STANDARDGODTGØRELSE

(pr. 1.1.1983)

	Momssats	Godtgørelsessats
TYSKLAND		
De fleste produkter vin, drikkevarer, tjenesteydelser	6,5% 13%	7,5% 13%
FRANKRIG		
De fleste produkter vin	7% 17,6%	2,4%, 2,9%, 3,5%, 4,7% 2,9% eller 2,4%
ITALIEN		
Korn æg, fjerkræ, vin mælk, svin, kvæg andre produkter	2% 8% 15% 8%	2% 8% 15% 2%
NEDERLANDENE		
De fleste landbrugsprodukter øvrige landbrugsprodukter	4% 18%	4,5%
BELGIEN		
De fleste produkter blomster	6% 16%	6% 17%
LUXEMBOURG		
Alle landbrugsprodukter	5%	5%
IRLAND		
Vegetabilske produkter kvæg, vin, svin fjerkræ, fisk	0% 1% 10%	{ 1%
DANMARK		
Alle landbrugsprodukter	22%	ingen
DET FORENEDE KONGERIGE		
Fødevarer andre produkter, tjenesteydelser	0% 15%	{ ingen

BILAG

DE FORSKELLIGE MEDLEMSSTATERS
STANDARDSATS-ORDNINGER FOR LANDBRUGERE

BILAG

Systemerne vedrørende standardsats-ordninger i EF for landbrugere

I en oversigt over ordningerne med standardgodtgørelse i de syv af medlemsstaterne (Det forenede Kongerige og Danmark anvender dem ikke, og Grækenland anvender endnu ikke det fælles merværdiafgiftssystem), vises det anvendte systems opbygning af anvendelsesområde samt mekanismen i særordningerne på landbrugsområdet.

TYSKLAND

Artikel 24 i lov af 26.11.1979.

1. Opbygning af den tyske standardsats-ordning på landbrugsområdet

Standardsats-ordningen for land- og skovbrugere er udformet som en ordning for beskatning af transaktioner til specifikke satser efter arten af de pågældende varer eller tjenesteydelser med en standard-moms i det tidligere led, der for de fleste transaktioners vedkommende svarer til momsen i det efterfølgende led. Som følge af disse to satser sammenfald, beholder land- og skovbrugere således hele den procentsats, der er lagt til prisen (bortset fra levering af svedede produkter i indlandet og for levering af drikkevarer (vin, frugtsafter, osv.) for hvilke den fakturerede merværdiafgift er større end standardsats-merværdiafgiften i det tidligere led, hvilket bevirker, at der resterer en netto-afgift til betaling på 6% af salgsprisen.

Standardsats-ordningen er den ordning, der uden videre gælder for alle land- og skovbrugere, men de kan vælge at blive undergivet den normale momsordning. Valget gælder for mindst 5 år. Standardsats-landbrugerne kan i stedet for ordningen med standardgodtgørelse vælge ordningen for afgiftsfritagelse eller gradvis nedsættelse af afgiften for mindre virksomheder; i tilfælde af afgiftsfritagelse kan de ikke fradrage den indgående moms, og de kan ikke fakturere momsen på deres salg.

Ordningen for de mindre virksomheder finder også anvendelse på standardsatslandbrugere, der udøver anden afgiftspligtig virksomhed, som udgør en særskilt virksomhed.

2. Anvendelsesområde

De forskellige former for virksomhed, der anses for at være landbrugs- eller skovbrugsvirksomhed er meget omfattende, men den fortegnelse, der optræder i artikel 24, stk. 2, i den tyske lov, omfatter ikke hele bilag A til sjette direktiv.

Opdræt anses kun for at være landbrugsvirksomhed, såfremt opdrætteren lejer eller ejer et vist antal ha pr. dyr.

Tjenesteydelserne på landbrugsområdet er som helhed underlagt standardsats-ordningen.

Siden den 1.1.1982 har selskaber med status som juridiske personer, der driver landbrugsvirksomhed, været udelukket fra standardsats-ordningen.

Bierhverv, handels- og forarbejdningens virksomhed er underlagt standardsats-ordningen, når de udøves i fortsættelse af landbrugsvirksomheden. Hovedkriteriet er, at produkterne skal komme fra selve bedriften. Handelsvirksomheden betragtes som et bierhverv, når den ikke tegner sig for mere end 40% af bedriftens omsætning.

Da den sats, der anvendes ved salget, i de fleste tilfælde er den samme, som satsen for standardgodtgørelsen af den indgående moms (7,5%), skal standardsats-landbrugeren intet overdrage til statskassen. Det samme gælder skovbrugere, for hvilke satsen er 5%.

For visse savede produkter (såsom bjælker, planker og plader) og for drikkevarer, bortset fra eksport, er den udgående moms imidlertid 13%, hvorimod den standardsats-moms, der kan fradrages, for disse produkter er på 7,5%. Landbrugeren må derfor indbetale forskellen, dvs. 5,5% til statskassen.

I det tyske system med standardgodtgørelse forhøjes salgsprisen med godtgørelsesprocenten, uanset om kunden er afgiftspligtig eller ej.

Til gengæld begrænser den tyske lovgivning muligheden for at fakturere denne godtgørelse, for så vidt angår eksport, ved salg af to specifikke kategorier af særligt angivne produkter: visse savede produkter (bjælker, planker og plader) og drikkevarer (vin, alkohol, frugt- og grønsagssaft).

Salg af brugte genstande, der har været anvendt i bedriften, er undergivet ordningen for standardgodtgørelse på landbrugsområdet.

3. Standardgodtgørelsens anvendelsesmekanisme og beløb

Land- og skovbrugere betragtes som afgiftspligtige, der normalt overvælter momsen på prisen på deres landbrugsafsætning og - tjenesteydelser med godtgørelsessatser, der varierer efter arten af goderne. Imidlertid er det kun for visse former for eksport (jf. ovenfor) tilladt at overvælte momsen. De antages således at få godtgjort den indgående moms, der på et fikseret grundlag er fastsat til samme standardprocentsats af salgsbeløbet eller beløbet for tjenesteydelsen. På to undtagelser nær (drikkevarer og visse svedede produkter) er satsen identisk med den udgående moms. Standardsats-landbrugeren skal således ikke efter denne teoretiske godtgørelse indbetale noget til statskassen.

På det praktiske plan modtager landbrugeren fra sin afgiftspligtige kunde en købskvittering, hvorpå momsen er anført. Herefter skal blot den landbruger, der skal indbetale et restbeløb (jf. ovenfor), udarbejde en angivelse, hvorpå der vedrørende den indgående moms, der kan fradrages, anføres den procentsats, der gælder for de pågældende landbrugsprodukter og - tjenesteydelser (for tiden 7,5%).

BELGIEN

Artikel 57 i lov af 27.12.1977

Bekendtgørelse 22 af 20.7.1977, artikel 1.2.3.

1. Den belgiske standardsats-ordnings opbygning

Den belgiske standardsats-ordning for landbrugere er et system med tilbagebetaling af indgående moms, der på et fikseret grundlag foretages ved at anvende en procentsats på omsætningen med afgiftspligtige personer - gennem de afgiftspligtige kunder.

Standardsats-ordningen er den ordning, der uden videre gælder for hele landbruget. Standardsats-landbrugerne kan vælge at blive undergivet den normale afgiftsordning, men ikke særordningen for mindre virksomheder (kompenserende afgift, standardsats). Dette valg gælder for mindst 3 år.

Den særlige standardsatsordning (artikel 56, stk. 1, i TVA) kan imidlertid gøres gældende for standardsats-landbrugere, der udøver anden afgiftspligtig virksomhed.

2. Anvendelsesområde

Som afgiftspligtige under standardsats-ordningen for moms på landbrugsområdet betragtes landbrugere, grønsatsgartnere, planteskoler, handelsgartnere, vinavlere, opdrættere, fjerkræavlere, ekskl. fugleavlere, kaninavlere, biavlere,

- som producerer landbrugsprodukter, eller
- som foretager en første forarbejdning af disse produkter
- som præsterer tjenesteydelser på landbrugsområdet.

Til gengæld er følgende ikke omfattet af ordningen på landbrugsområdet:

- levering af goder på markederne;
- levering af goder til detailhandel (fra dør-til-dør eller i særlige lokaler godkendt til detailhandel);
- levering af goder og tjenesteydelser vedrørende goder, der ikke er pålagt satsen på 6% (blomster, pryplanter, rideheste), ekskl. leveringer af sådanne goder til offentlige auktionsselskaber, der er anerkendt af landbrugsministeriet og oprettet af producentsammenslutninger.

Det skal bemærkes, at salg af brugte genstande, der har været anvendt i bedriften, er omfattet af særordningen for standardsatslandbrugere (fritagelse for erlæggelse af moms), men uden krav på standardsatsgodtgørelse. Disse goder er derfor i virkeligheden afgiftsfritaget ved videresalg.

Da den eneste betingelse for, at den erhvervsdrivende kan anmode om denne tilbagebetaling, er, at hans kunde er afgiftspligtig og indgiver momsangivelser, er det ikke muligt for ham ligeledes at opnå godtgørelse ved direkte eksporttransaktioner, selv om også hans udenlandske kunde er afgiftspligtig.

3. Standardgodtgørelsens anvendelsesmekanismer og beløb

Den afgiftspligtige kunde, ^{der skal indgive momsangivelser, betaler} / standardsats-landbrugeren eller -skovbrugeren den procentsats, der på et fikseret grundlag svarer til landbrugerens indgående moms. Denne godtgørelse kan trækkes fra den moms, som den afgiftspligtige kunde skylder for sine egne afgiftspligtige transaktioner.

Den indgående moms, som han får tilbagebetalt, er fastsat til:

- 2% af beløbet ved afsætning af træ
- 6% af beløbet for andre leveringer og tjenesteydelser.

På det praktiske plan påhviler forpligtelserne den afgiftspligtige kunde, der til landbrugeren skal udstede et dokument i to eksemplarer, hvorpå anføres parternes navne og adresser, datoen, løbenummeret i fakturabogen, leveringsdato, produktets eller tjenesteydelsens art og beskaffenhed, nettoprisen, standardsatsen og det beløb, der er tilbagebetalt til den erhvervsdrivende. Dette dokument medunderskrives af den erhvervsdrivende, der tilbagesender et eksemplar til sin kunde.

Den erhvervsdrivende kan imidlertid selv udfærdige en faktura med samme oplysninger - hvilket herefter fritager kunden for at udstede nævnte dokument.

Den afgiftspligtige kunde skal endvidere ved indgivelsen af angivelsen for den periode, hvor leveringen har fundet sted, betale **den evt. forskel mellem den skyldige moms til den sats, der anvendes ved transaktionen og den sats, til hvilken tilbagebetalingen til den erhvervsdrivende foretages.** Denne forskel kan ligesom tilbagebetalingen trækkes fra den moms, han skylder for sine egne afgiftspligtige transaktioner.

En erhvervsdrivende, som også foretager afgiftspligtig virksomhed under den normale momsordning, skal levere til sig selv og beregne tilbagebetalingen til standardsatserne, som om han selv var en afgiftspligtig kunde. Denne afgift kan trækkes fra den merværdiafgift, han skylder for sine normalt afgiftspligtige transaktioner.

FRANKRIG

Art. 298 quater et quinquies i "Code Général des Impôts"

Art. 261-167bis i bilag II, artikel 98bis i bilag III til "Code Général des Impôts"

1. Den franske standardsats-ordnings opbygning

Den franske ordning for standardgodtgørelse er et system med tilbagebetaling direkte gennem statskassen af indgående moms til de faste standardsatser, der anvendes ved salg til afgiftspligtige kunder, og som varierer efter de berørte produkters art.

Standardsats-ordningen er den umiddelbart gældende ordning, der dog kun omfatter et vist antal landbrugere. Standardsats-landbrugerne kan nemlig vælge den forenkledede momsordning på landbrugsområdet. Denne ordning er den normale ordning for andre ikke-landbrugsvirksomheder med en række tilpasninger med henblik på en yderligere forenkling af opkrævningen af moms på landbrugsområdet (afskaffelse af reglen om en måneds udsættelse af fradraget af den indgående moms, årlig angivelse, betaling af moms i kvartalsrater, afgiftspligtens indtræden ved betalingen).

Der findes to valgmuligheder med forskellig udstrækning:

- det begrænsede valg af den forenkledede momsordning på landbrugsområdet, der tager sigte på landbrugsvirksomhed, bortset fra salg af slagtedyr.
- den globale valgmulighed, der tager sigte på hele landbrugerens landbrugsmæssige virksomhed.

Disse valg gælder for 3 år og forlænges stiltiende i 5-årsperioder.

Standardsats-landbrugerne kan ligeledes vælge afgiftspligt under den normale momsordning.

Når de har truffet deres valg af den ene eller den anden momsordning, kan de ikke anvende de mekanismer med afgiftsfritagelse eller gradvis nedsættelse af afgiften, der gælder for de mindre virksomheder. Der eksisterer en speciel afgiftsfritagelse eller gradvis nedsættelse af afgiften for de momsbetalingspligtige landbrugere i henhold til den forenkledede ordning på landbrugsområdet, men maksimumgrænserne er så lave (10 000 ffr. i årlig omsætning, for så vidt angår afgiftsfritagelsen, og 17 000 ffr. for den gradvise nedsættelse af afgiften), at de er blevet forældede.

2. Anvendelsesområde

Standardsats-ordningen på landbrugsområdet gælder ikke for visse landbrugere, der udøver handelsmæssig eller industriel virksomhed (forarbejdning af produkter, der ikke hidrører fra egen bedrift, detailsalg i butikskøber o. lign.), kvæghandlere og slagtere, eller landbrugere som er storopdrættere af kvæg.

Bortset fra ovennævnte tilfælde gælder ordningen for:

- landbrugsprodukter, der sælges til afgiftspligtige personer, samt til eksport,
- levende slagtedyr, der sælges enten til eksport eller til en afgiftspligtig person med henblik på slagtning, eller til en afgiftspligtig person, der køber den med henblik på videresalg, eller til en anden standardsats-landbruger,

Standardgodtgørelse ydes ikke i forbindelse med:

- salg til private,
- alle tjenesteydelser, selv af landbrugsmæssig karakter,
- arealernes udnyttelse (husdyropdræt, dyrkning af afgrøder osv.)

Standardsats-godtgørelsen i Frankrig ydes på grundlag af salget i Frankrig og til eksport. Den modydelse, der anvendes som grundlag for beregningen af godtgørelsesprocenterne, er ikke den faktiske pris for slagtedyr, når den overstiger dagsprisen for kødet, men et grundlag fastsat ved "arrêté".

Ordningen med videresalg af brugte investeringsgoder, som landbrugeren sælger, er den samme ordning med afgiftsfritagelse, som gælder for de andre brugere inden for industri og handel. Der skal imidlertid

ikke overføres en del af den indgående moms, der tilbagebetales på et fikseret grundlag i tilfælde af videresalg inden for 5 år efter erhvervelsen af investeringsgodet.

3. Standardgodtgørelsens anvendelsesmekanismer og beløb

Statskassen tilbagebetaler standardsats-landbrugerne en procent på

- 4,70% ved salg af æg, fjerkræ og svin, der afsættes gennem en producent-sammenslutning,
- 3,50% ved salg af æg, fjerkræ og slagtedyr, der afsættes på en anden måde,
- 2,90% ved salg af vin, frugt og grønsager, produkter fra gartnerier og planteskoler,
- 2,40% ved salg af andre produkter.

Standardgodtgørelsen gælder ligeledes ved en standardsats-landbrugers salg af slagtedyr til en anden standardsats-landbruger. Det må understreges, at i dette tilfælde tilbagefører køberen (opdrætteren) i virkeligheden sin godtgørelsesret til sælgeren (avleren), idet han fra beregningsgrundlaget skal fradrage køb hos en anden landbruger til standardgodtgørelsessatserne.

På det praktiske plan skal standardsats-landbrugerne angive deres opkrævninger ved eksport eller hos afgiftspligtige personer, og til denne årlige angivelse vedlægge eksportbilagene og de årlige sammenfattende attesteringer, som de afgiftspligtige kunder tilbagesender.

Kunderne skal ligeledes ved hver transaktion tilbagesende en købsnota med køberens navn, stilling og adresse, landbrugerens navn og adresse, datoen for, samt arten og værdien af købet til standardsats-landbrugerne.

IRLAND

Artikel 8(3) og 9 - artikel 12a - artikel 17(2) og 5. bilag til lov af 1972

1. Den irske standardsats-ordnings almindelige opbygning

I den irske lovgivning betragtes landbrugerne formelt som "ikke-afgiftspligtige". I virkeligheden er det et terminologisk spørgsmål, da bestemmelserne omfatter sjette direktivs specielle ordning med standardgodtgørelse.

Den irske standardsats-ordning på landbrugsområdet er udformet som et system med tilbagebetaling af indgående moms (til en fast procentsats af omsætningen) gennem de afgiftspligtige kunder.

Det er en ordning, der gælder uden videre for alle landbrugere.

Standardsats-landbrugerne kan vælge afgiftspligt i henhold til den normale ordning. De kan i så tilfælde ikke drage fordel af den afgiftsfrie ordning for de mindre virksomheder.

Når standardsats-landbrugerne ved siden af deres landbrugsvirksomhed udøver andre former for afgiftspligtig virksomhed, nyder de for sidstnævnte virksomheds vedkommende godt af en særordning med afgiftsfrihed, såfremt deres årlige omsætning ikke overstiger 15 000 Ir.£.

Standarsats-landbrugerne indrømmes en udtrykkelig momsfrigørelse ved videre salg af investeringsgoder, der har været anvendt i bedriften.

2. Anvendelsesområde

Som afgiftspligtige under denne særordning betragtes landbrugere, der udøver de i bilag 5 til den irske lov (der omfatter bilag A og B til sjette direktiv, nemlig jordbrug i egentlig forstand, opdræt i forbindelse med jordbrug, skovbrug, fiskeri og tjenesteydelser på landbrugsområdet) nævnte former for virksomhed.

Virksomhed i forbindelse med forarbejdning af standardsats-landbrugets produkter, der foretages med de hjælpemidler, som normalt anvendes i bedrifterne, er ligeledes afgiftspligtige under ordningen med standardgodtgørelse.

Det skal bemærkes, at i dette system med tilbagebetaling gennem alle købere, kan salg til eksport give anledning til standardgodtgørelse, ligesom salg til endeligt forbrug.

3. Standardgodtgørelsens anvendelsesmekanismer og beløb

Standardsats-landbrugeren skal over for sine kunder, uanset om de er afgiftspligtige, fakturere en standardgodtgørelse på 1,5% af beløb for salget eller tjenesteydelsen. Den afgiftspligtige kunde kan trække denne godtgørelse fra sin egen forfaldne afgift.

Det antages nemlig i den irske lov, at det ikke ville være muligt at forbyde standardsats-landbrugeren over for nogen som helst at fakturere et supplement svarende til en overvæltning af det ikke-fradragsberettigede input. Imidlertid tager gennemførelsesbestemmelserne kun sigte på faktureringen til afgiftspligtige personer.

Denne faktura kan tage form af en attestering fra den afgiftspligtige modtager.

I praksis skal der på denne faktura anføres landbrugeren og den afgiftspligtige kundes navn og adresse, sidstnævntes registreringsnummer, fakturaens dato og varernes levering, beskrivelse, mængde og godtgørelses-satsen og -beløbet. Den skal underskrives af den person, der har udstedt dokumentet.

I teorien kan standardsats-landbrugeren ligeledes udstede en sådan faktura med standardgodtgørelsesbeløbet, for salg til ikke-afgiftspligtige personer.

ITALIEN

Artikel 34 i dekret nr. 663 af 26. oktober 1972 fra republikkens præsident
lovbekendtgørelse nr. 288 af 3.7.1980.

1. Den italienske standardsats-ordnings opbygning

Standardsats-ordningen på landbrugsområdet er udformet som en ordning med godtgørelse af indgående moms, der er beregnet på et fikseret grundlag ved anvendelse af en procentsats, hvormed salgsprisen på landbrugsproduktet forhøjes.

I princippet har standardsats-landbrugeren samme forpligtelser som en afgifts-
pligtig under den normale ordning: han skal udfærdige en faktura, registrere
sine salg og køb. Imidlertid er de mindre landbrugere, hvis omsætning det
foregående år ikke har oversteget 10 millioner lire, fritaget herfor.

Det er de afgiftspligtige købere, der udsteder en faktura og tilbagesender
landbrugeren et eksemplar, som denne skal beholde.

Standardsats-ordningen gælder uden videre for alle landbrugere. Imidlertid
har standardsats-landbrugerne to valgmuligheder:

- den ene gør det muligt, så snart kalenderåret er afsluttet, at vælge en
tilbagebetaling af den indgående moms, der reelt er blevet betalt i det
nævnte regnskabsår;
- den anden gør det muligt for det indeværende kalenderår inden den 31. ja-
nuar at vælge at blive undergivet den normale momsordning; dette valg gæl-
der for to år efter det år, hvori det er truffet.

Standardsats-ordningen for fradrag for mindre virksomheder gælder ikke for
standardsats-landbrugerne.

2. Anvendelsesområde

Som afgiftspligtige under standardsats-ordningen på landbrugsområdet betrag-
tes personer, der dyrker jorden, praktiserer opdræt¹⁾ eller virksomhed med
tilknytning til forarbejdning og salg af produkter fra bedriften, der falder
normalt inden for rammerne af landbrugsproduktion, ferskvandsfiskere, dam-

1) ligeledes uden jordtilliggende

brugere, muslingeavlere, østersavlere, frøopdrættere.

Standardsats-landbrugere skal for at drage fordel af denne ordning producere landbrugs- eller fiskeriprodukter, der optræder på en liste, som omfatter praktisk taget alle de produkter, der er nævnt i bilag A til sjette direktiv. Selve forarbejdningen af egne produkter, samt enhver tjenesteydelse på landbrugsområdet omfattes ikke af standardsats-ordningen.

Standardsats-landbrugere, der udøver anden virksomhed, der ikke falder ind under standardsats-ordningen, må angive denne særskilt. De opstiller en pro-rata-sats med henblik på beregningen af den merværdiafgift, der kan trækkes fra deres køb.

Salgs- og forarbejdningssammenslutninger er normalt formidlere, hvis provision beskattes; bortset fra tilfælde, hvor andelsforetagendet vælger at blive betragtet som køber/sælger, fakturerer landbrugeren godtgørelsen til andelsforetagendet. Standardsats-landbrugeren kan overvælge godtgørelsesprocenten på alt salg, herunder salg til ikke-afgiftspligtige personer. Når han sælger til eksport, har han mulighed for at få godtgjort indgående moms ved ligeledes at overvælge den på den udenlandske køber.

Der findes ikke særlige bestemmelser for salg af brugte goder, der har været anvendt i bedriften. Det er således ordningen for investeringsgoder, der videresælges brugte, der finder anvendelse, dvs. standardsats-landbrugeren er i teorien momsskyldig for dette salg, men der er ikke hverken angivelses- eller betalingspligt.

3. Standardgodtgørelsens anvendelsesmekanismer og beløb

Standardsats-landbrugeren modtager fra såvel afgiftspligtige som ikke-afgiftspligtige købere en standardgodtgørelse, der anses for at svare til den indgående moms.

De procentsatser, der anvendes ved salg, varierer efter hvilket produkt, der er tale om:

- 2% for korn, og for visse produkter fra ferskvandsfiskeri, dambrug, muslingeavl, østersavl, avl af andre blød- og krebsdyr, opdræt af frøer, og for råris, friske og tørrede grønsager, friske og tørrede frugter, olivenolie, smør og ost,

olieholdige frø og frugter til spiseolie, samt andre produkter, der er underkastet standardsats-ordningen, og som ikke er nævnt oven - eller nedenfor.

- 8% for æg, stille vin indtil 21% vol., levende får, geder heste, æsler og muldyr; fjerkræ (levende eller slagtet), kaniner, duer, fasaner, bier, osv., honning, bivoks, kokoner, uld og andre dyrehår, ikke-kartet eller kæmmet.
- 15% for levende hornkvæg og svin, for frisk, ikke-koncentreret eller sødet mælk, der ikke er i detailsalgspakninger.

På det praktiske plan har standardsats-landbrugerne i princippet pligt til at foretage faktureringen, bogføringen og den årlige angivelse.

Men for de mindre standardsats-landbrugere, hvis årlige omsætning er under 10 mio lire, er det køberne, der anvender produkterne i deres bedrift, som skal udstede en faktura i to eksemplarer med de sædvanlige oplysninger, samt standardgodtgørelsesatsen for det pågældende produkt. Et eksemplar tilbage-sendes til standardsats landbrugeren, der opbevarer det.

LUXEMBOURG

Artikel 58, 59, 60 og 61 af lov af 12.2.79

1. Den Luxembourgiske standardsats-ordnings opbygning

Den luxembourgiske standardsats-ordning på landbrugsområdet er udformet som et system for beskatning på fikseret grundlag af omsætningen til nedsatte momssatser (2 og 5%), fra hvilken afgift, der trækkes en indgående afgift, der på et fikseret grundlag fastsættes til samme beløb.

Standardsats-ordningen gælder uden videre for en række nærmere angivne former for virksomhed og tjenesteydelser på landbrugsområdet. Standardsats-landbrugene kan vælge den normale merværdiafgiftsordning, og valget er i princippet endeligt, medmindre myndighederne giver tilladelse til en tilbagevenden til ordningen på landbrugsområdet.

Særordningen med afgiftsfritagelse og gradvis nedsættelse af afgiften for de mindre virksomheder gælder til gengæld for standardsats-landbrugere, der udøver andre former for afgiftspligtig virksomhed.

2. Anvendelsesområde

Som afgiftspligtige under standardsats-ordningen på landbrugsområdet betragtes landbrugere, skovbrugere, vinavlere og frugtavlere, opdrættere eller avlere af fededyr, fjerkræavlere, i direkte forbindelse med dyrkningen af jord.

Omfattet af denne ordning er levering af goder og tjenesteydelser, som disse personer foretager, såsom:

- landbrugs- og skovbrugsprodukter, som den pågældende har produceret, herunder forarbejdning under benyttelse af de hjælpemidler, der normalt anvendes i landbruget, bortset fra svedede produkter,
- tjenesteydelser, som den pågældende foretager under benyttelse af de hjælpemidler, der normalt anvendes i landbrugs- og skovbrugsbedrifter.

Det skal bemærkes, at salg af investeringsgoder, der har været anvendt i bedriften, er momsbelastet til den nedsatte sats på 5%, hvorfra der trækkes indgående afgift, der på et fikseret grundlag ansættes til samme beløb. Systemet med standardgodtgørelse gælder med andre ord ligeledes salg af investeringsgoder, der har været anvendt i bedriften.

Handelsgartnere, grønsagsgartnere, blomstergartnere, planteskoler, destillationsvirksomheder, dambrug og frøopdrættere samt producentsammenslutninger er udelukket fra ordningen med standardgodtgørelse.

3. Standardgodtgørelsens anvendelsesmekanismer og beløb

Standardsats-landbrugeren eller -skovbrugeren kan fakturere momsen på sine salg og tjenesteydelser, uanset hvilken afgiftspligtig status kunden har. Han fradrager herefter den indgående moms, der på et fikseret grundlag ansættes til samme beløb.

De standardgodtgørelsessatser, han fakturerer, er på

- 5% af beløbet ved salg af landbrugsprodukter, tjenesteydelser på landbrugs- og skovbrugsområdet samt ved salg af brugte investeringsgoder,
- 2% af beløbet ved salg af skovbrugsprodukter.

Disse procentsatser anses for at svare til den indgående moms på standardsats-landbrugers køb og investeringer og gør det muligt for ham at fradrage denne. Denne fakturerede moms kan trækkes fra den moms, som standardsatsavlbrugernes afgiftspligtige kunder skylder. Såfremt salget sker til endeligt forbrug, skal den ikke-afgiftspligtige kunde betale momsen.

På det praktiske plan fritager en "règlement grand ducal" standardsats-landbrugeren for at udstede en faktura, når han foretager en afgiftspligtig transaktion. Det er i dette tilfælde den afgiftspligtige køber, der udsteder et købsdokument i to eksemplarer, hvoraf et returneres til landbrugeren. På basis af dette dokument kan den afgiftspligtige fradrage den afgift, der er anført herpå, men landbrugeren kan vælge at udfærdige en faktura, inkl. moms. Såfremt hans kunde er afgiftspligtig, vil denne specificere prisen i nettopris og moms.

Standardsats-landbrugerne kan således i praksis systematisk fakturere momsen og fradrage indgående moms svarende til samme beløb og således oppebære en standardgodtgørelse på salg og tjenesteydelser til eksport.

NEDERLANDENE

Art. 27 i lov af 28.12.1978

Art. 28-29 i ministeriel bekendtgørelse af 28.12.1978

1. Den nederlandske standardsats-ordnings opbygning

Den nederlandske standardsats-ordning på landbrugsområdet er udformet som et system med tilbagebetaling gennem afgiftspligtige kunder af indgående moms, der på et fikseret grundlag er fastsat til en procentsats af omsætningen med momspligtige.

Standardsats-ordningen gælder uden videre for alle landbrugere, opdrættere, gartnere og skovbrugere. De kan anmode myndighederne om at måtte vælge at blive undergivet den normale ordning. Dette valg gælder for mindst 5 år. Særordningen vedrørende afgiftsfrihed for de mindre virksomheder kan herefter ikke gøres gældende for dem. Særordningen for mindre virksomheder finder derimod anvendelse for standardsats-landbrugere for deres øvrige afgiftspligtige virksomhed.

2. Anvendelsesområde

Som afgiftspligtige under standardsats-ordningen på landbrugsområdet betragtes landbrugere, opdrættere, hvis bedrift er i forbindelse med jordbrug, gartnere og skovbrugere,

- der producerer nærmere angivne landbrugsgoder, (i realiteten de landbrugsprodukter, der findes på listen over goder, der er pålagt den nedsatte momssats),
- der præsterer tjenesteydelser af landbrugsmæssig art, dvs. som bidrager til produktionen med normalt udstyr og personale.

I systemet med tilbagebetalingen af godtgørelsen gennem den afgiftspligtige erhvervsdrivende, kan blot salg til og tjenesteydelser, der foretages på hjemmemarkedet give anledning til godtgørelse. Standardsats-landbrugernes eksport omfattes således ikke heraf, selv når eksporten sker til afgiftspligtige udlændinge. Kvæghandlerne kan vælge afgiftspligt under denne særordning for standardsats-landbrugere.

Det skal bemærkes, at salg af investeringsgoder (materiel), der har været anvendt i bedriften, er fritaget for moms, medens andre afgiftspligtiges salg af samme brugte genstande er afgiftspligtigt.

3. Standardgodtgørelsens anvendelsesmekanismer og beløb

Den afgiftspligtige kunde (i den nederlandske lov: den erhvervsdrivende) betaler ud over beløbet for leveringen eller tjenesteydelsen standardsats-landbrugeren et enhedsbeløb svarende til 4,71% (dvs. 4,50% inkl. godtgørelsen) af transaktionens bruttobeløb. Denne til landbrugeren udbetalte standardgodtgørelse kompenserer for hans manglende ret til fradrag af indgående moms. Den afgiftspligtige kunde, der har betalt ham den, kan trække den fra sin skyldige moms.

På det praktiske plan vil den afgiftspligtige kunde kun kunne fradrage denne godtgørelse, såfremt han har en attestering fra standardsats-landbrugeren med begge parter's navne og adresser, salgets dato, art, mængde og beløb. Denne attestering gives i princippet ved hver transaktion, undtagen når transaktionen har fundet sted ved auktion eller med sædvanlige kunder, i så fald kan attesteringen gives for et år.